

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΛΟΥΔΟΥΔΙΑ

(Πινάξ του Κάρτερ)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

..... Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

(Ανέκδοτον)

Α'.

Ο Γιάννος ο Μπουμπουρας, ο αντρείωμενος, είχε πάρει γυναίκα την όμορφότερη κοπέλα της χώρας. Δεν ήταν άλλη εκείνο τον καιρό στη Ζάκυνθο από τη Λουΐζα του Τζάγια! Μεγάλο προσαδό δεν είχε —στωρακουλητής ο πατέρας της στον "Αη Παύλο— ούτε από σού κρατούσε, ούτε στα «στούντια» είχε κάνει πολύ με τη σημαδιακή όμορφιά της μπορούσε να πάρη τον καλύτερο. "Ελα όμως πού τη μάπασε και τη γύρευε ο Γιάννος! Κοτούσαν να την άρνηθούν του αντρείωμενου; Αυτός, μάτια μου, εκείνο τον καιρό στη Ζάκυνθο, ήταν δυνατότερος κι από την έξουσία. "Ο,τι γύρευε, έβρεχε να του το δώσουν κι αν δεν του τώδιναν, τόπαρνε με την πιστόλα του. Μά θέση, μά εργολαβία, μά λουφέ, μά όλογο, μά σκυλί, μά γυναίκα. Τόν έτρεμαν. Κι έφτανε να φανή στην πάτσα άγροειμένος, σκοτεινός, για να κλειστούν οι φιλήσοχοι στα σπίτια τους. "Ισασμε κει!

"Ήταν, βλέπετε, η εποχή του Λομπάρδου —λίγα χρόνια μετά την Ένωσι— της τρομοκρατίας και των αντρείωμενων. Ο Γιάννος ο Μπουμπουρας, ο πιο γενναίος απ' όλους, λογιόταν ο βασιλιάς τους. Στους καινάδες που έστηναν μεταξύ τους —μάχες όμηρικες, και στα κέντρα ακόμα της χώρας, στον Πλατύφορο, στην Πλατεία Ρούγα— αυτός είχε πάντα τη νίκη. Τόσο που οι άλλοι αντρείωμενοι, στο τέλος, άπόφραγαν να του δίνουν άφορμή. Μερικοί τούζικαν και τό φίλο.

Τό περίεργο εινε πού κι η Λουΐζα δεν άκουσε με πολλή φρίκη πώς τη γύρευε ο Γιάννος. Κατάβαθα, της άρεσε της καπεργάρας να γίνη γυναίκα ενός αντρείωμενου. Και να πούμε την αλήθεια, ο Γιάννος ήταν άντρας με τα δλα. του, Πανύψηλος, πελώριος, μ' ένα σέβχο σαν του ταύρου, με σγουρά δόλιαμα

μαλλιά και με λεπτό, στριμμένο προς τάπάνον μουστάκι. Τα μάτια του, με τη σκληρή άσφαλένα λάμψη, ήταν σαν του θεριού. Μά πολλές φορές η Λουΐζα τά είχε ίδει να την κοιτάζουν με μιάν αλλόκοτη γλίνα και τρυφερότητα. Ούτε μπορούσε να πη κανείς πώς ο αντρείωμενος δεν ήξερε να χωρετά τους φίλους μ' ένα χαμόγελο που μεταμόρφωνε διαμιάς τό μεγάλο άγριο μούτρο του με τα κανονικά χαρκτηριστικά. "Ω, είχε και κάποια ειγμένα πάνω του, ίσως και κάποια καλοσύνη. "Ας περατατούσε λιγάκι άγαρμια, με τους όμοιους σπικωμένους και με τό γ α μ π ά οχιμένο στην πλάτη ά λ α — σ κ α γ ι α. Κι' ήταν μικρό πράγμα να παραμερίζουν δλο στο διάβα του, να πανιάζουν από τό φόβο τους, να του κάνουν τόπο, σά να περνούσε βασιλιάς; Ναι, καλέ! Ένα βασιλιά θάπαρνε η Λουΐζα του Τζάγια : τό βασιλιά των αντρείωμενων και της χώρας.

Και τόν πήρε, χωρίς να κάμη πολύ την άνάγκη φιλοσημία, όπως την έκαμαν ο πατέρας της, η μάνα της, τιάδερφια της, που δέχτηκαν τόν αντρείωμενο για γαμπρό από φόβο, κι Έλεγαν στον κόσμο πώς «κι' η άντραία έχει την άξια της». Τό βέβαο εινε πώς εθουσίαζαν τό κορίτσι για να μη βρουν τό μελά τους. Θάβρινε κανένα τους σε χλωρό κλαδί ο Γιάννος, αν τούλεγαν όχι;

Κι' άξαφνα, η Λουΐζα, η κατεργάρα, βοήθηκε ετυχημένη! Γυναίκα δεν ήταν; Της άρεσε να νιώθη τη δύναμη του αντρείωμενου να την κάμη όπως θέλει —δύναμη άμέτρητη, άνωπολόγητη, σαν της θάλασσας και σαν του ανέμου— και, ακόμα περισσότερο, να νοιάθη πώς κι' αϊτή, η Λουΐζα, την έκανε δ-χ πως ήθελε. Είχε σιλάβο της τόν αντρείωμενο, αυτό ήταν! Ο άντρας, που τόν έτρεμαν δλο, την έτρεψε. Της φιλούσε τα χέρια, της φιλούσε τα πόδια, τη λάτρεινε σαν κυρά, σά βασίλισσα, σά θεά. "Όταν τούλεγε εθείλω τούτος, τούδελε και κείνος. "Όταν τούλε-

γε εκαθήμενε Γιάννο, τόρα βαριέμαι, βαριόταν και κείνος. Νύσταζε ή Λουίζα, νύσταζε και κείνος. Πενούσε ή Λουίζα, πεινούσε και κείνος. «Φέρε μου κείνο», τής τ'όφανε. «Δόσε μου τούτο», τής τ'όδινε. Παιχνίδι στά χέρια της ο πελόφος κι' ο δυνατός!

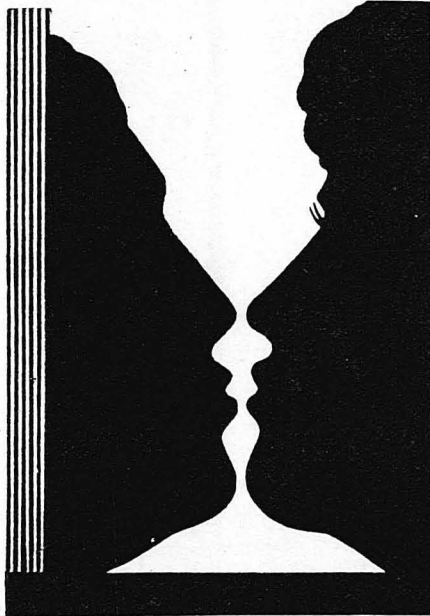
Κι' ήταν μιá γυναικούλα τόση δά! Μπρούστα τόν μάλιστα φανόταν σά νάναρο. Τό μπό το κορμί άτ' τή μέση και κάτω την έκανε κείνη διάλεξη. Με μιá φουσιζιά, διά την έρχοιχε χιάου. Κι' όμως έφευτε κείνος, όταν καμιά φορά ή Λουίζα τόν έσπρωχνε με τά χεράκια της.

«Α, μιá όφισιέμένος από τής άρεσε! Ούτε την ένοιαζε καθόλου πού είχε στερηθεί τόν κόσμο κι' άγάπη τόν και σχεδόν δεν έβλεπε άνθρωπο, κλεισμένη σ' ένα σαπάτσιουλο με μιá μεσοκόμη μόνο δουλεύτρα. Γιατί ο Γιάννος δεν είχε μιá νταραβέρια με τούς δικούς του. Τούς έδιωξε δίλους από τό σπίτι του—μάννα, άδερφό, νύφη του, άνιψιά του— για νά μάση τή Λουίζα και νά ζήση μαζί της σάν πασάς. Κι' ούτε νά βγής έξω την άφινε, ούτε την έβγαζε ποτέ αυτός. Ντροπέτα, άντρεσιωμένος αυτός, νά φραγή τόν κόσμο με μιá γυναικούλα σάν πλάι του, σάν τούς νοικοκυραίους. 'Α! μιá! τέτοια ρε ντίκολα δεν ήταν για τό Γιάννο...

Μιá πεντάρα ή Λουίζα κι' αυτή την κλεισούρα. Έπειτα τή κλεισούρα; Μήπως την κλειδونه σε καμιά κάμαρα, μήπως έκλεινε κιν την έξορτα. 'Όλο τό σπίτι δικό της ήταν. Και στά παράθυρα μο-

ρφάσε νά βγαίνει όποτε ήθελε—άκόμα κι' όταν ο άντρας της ήταν εκεί— και την πόρτα νά κατεβαίνει για νά φωνάξει από κανένα ψυχολόγο. 'Ο Γιάννος δεν τή φιλάγε καθόλου. Κι' όχι τόσο γιατί τής έφ' εμπιστοσύνη—δέ βαριέσαι!—και γυναικά μπορεί κανείς νά εμπιστευτείται:—παρά γιατί ήξερε καλά πως δεν θά κοτούσε άνθρωπος ούτε νά τού την κοιτάξει!

Κι' άλήθεια, όσοι περνούσαν από τό δρόμο του—άπό τούς δρόμους τόν καλύτερα, γιατί τό σαπάτσιουλο ήταν γυναικό— κι' έβλεπαν κατά τύχη τή Λουίζα, διόλου τήν άπό νάτα, διορμίζε και στολίδια, σε κανένα παράθυρο ή κάτω στην πόρτα, βιάζονταν νά κατεβάσουν τά μάτια και νά μακρινούν σά ζεματιωμένοι. Για φανόσου νά τύχαινε κείνη τή στιγμή κι' ο Γιάννος και νά τού φραγή πώς τού σπρωκοκούζαν τό θηλυκό! Μόνο κανένas άντρεσιωμένος, άν έβάζε στό μάτι τή Λουίζα, ήταν ιαχνός ν' άμνηρήση τόν άντρα της. Μιá όμεις τέτοιος φάβος δεν ήταν. Οι άντρεσιωμένοι τού τόπου, κι' έχτροι άκόμα μεταξύ τους, είχαν μιá παράξενη άδερφοσύνη. Για τόν καθένα ή άδερφή, ή γυναίκα, ή κοπέλλα τού άλλου, ήταν κάτι ιερό.

Αυτόν, τό πρώτο πράγμα πού δεν άρεσε τής Λουίζας στην κανούρα της ζωή, τό πρώτο πού την ενόχλησε και τή στενωχώρεσε στην εύτυχία της, ήταν αυτός ο φάβος κι' ο τρόμος πού προσενόιχε ή παρουσία της στους ανθρώπους! Είχαν περάσει κιόλα δυό—πρία χρόνια άτ' τό γάμο της. 'Αν δεν είχε βαρεθεί, είχε συνήθεισε κιά τή ελατρεία τού άντρεσιωμένου της. Κι' άν δεν συλλογόνταν άκόμα νά τού κίνη καμιά άπιστία—ά, ούτε ιδέα— είχε άρχισει όμως νά ποθή τόν κόσμο πού τόν στερενόταν, και τόρα τής άρεσε περισσότερο νά κάθεται σάν παράθυρο και νά βλέπει τούς διαβάτες. Μόνο πού δεν την έβλεπαν κι' εκείνη. Μιá γιατί; Τόσο πάλι φρόνιταν τόν άντρα της; 'Ανοησία τους! Δε θά τόν έφταναν ενά τά μάτια, δε θά τής άφταναν κανένα σπυδιό ή ματιές τους για νά τό ίδι έκείνος, μού ούτε και θ' άνοιγιε τόσο—δέ θά τόν άφινε αυτή ν' άνοιγήη— άν έβλεπε κανέναν περασικό νά την κοιτάξει σάν άνθρωπος! Είγνιενε και... με άδαφρορία. 'Α, μ' αυτό ήταν άναπόφευκτό! Για τί την έπαιρναν αυτοί οι κύριοι; Για καμιά σλλάβα πού δεν έχει τό δικαίωμα ούτε... νά κοιταχτή; Κι' όμοφο πράγμα νά περνή ένας νέος σάν τόν κορμό τού νερό, νά τής άρέσουν προπάντων τά μάτια του, νά θέλη νά τά κοιτάξη, νά τά χαρή άκόμα με στιγμή σάν γογοπάσασια, κι' έκείνος νά τά γυφτεί άμέσως άλλου και νά παχύνει άδελά τό βήμα!

Η Λουίζα τό έπαυσε μιá για προσβολή. Πώς τό θέλεις, την ταπεινونه από τό πράγμα! Και πού νάθηκε νά δείξη πώς ήταν πού έλεύθεση άτ' όσο ένόμιζαν, άρχισε νά ξεπαρσέη τούς νέους διαβάτες με ζωρότερες ματιές και με γοργά χαμόγελα... 'Αλλά τό άποτέλεσμα ήταν αντίθετο από όποτε πού περιόινε: Τέτοιος φάβος έκοιψε τούς δυστυχισμένους ένεινους, όταν είδαν τή γυναίκα τού άντρεσιωμένου νά τούς κοιτάζει, πού κανένas δεν τολμούσε

πιά νά ξανατερήσει. 'Η, άν ήταν άναγκασιέμένος, περνούσε τόρα άκόμα πού φροσιέμενα, άκόμα πού βρασιέται, χωρίς νά σηκώσει τά μάτια του ούτε μιá φορά! Κι' ή Λουίζα θάσκαζε άτ' τό κακό της, άν, μέσα σ' όλους, δεν έκαν' έξαιρέσει κάποιος.

Ήταν ο Τζώρτζης, ο γιος τού Μιμάκου, πού πλούσιου χτηματία. Νέος είκοσιπέντε χρονών, άπάνου στη βράση του. Μπρούε νά μιν ήταν πολύ πού γενναίος άτ' τούς άλλους—όπως ήταν, βεβαίωτα, πού πού διορμος— μιá ή Λουίζα τού άρεσ' έξαιρετικά, από πρίν παντρευτή άκόμα, κι' όταν άζιάρνα την είδε γελαστή και κλοποπαρσέη, ξετρελλάθηκε. 'Ε, φουκά! Μιá Λουίζα ψυχρή, άδάφροση, και γυναικά τού Γιάννου τού Μπουκόρα, μπορούσε κανένas νά τή θεορή και σάν κάτι άφταστό. Μιá μιá Λουίζα πού γλακοζοπαίζει με χαμόγελο, εινε διωσθηόλου άλλο πράγμα! Κι' ο Τζώρτζης ο Μιμάκος σιόσάνηρε κι' αυτήν τό φλογερότερο πόθο πού είχε' αίστανθει ως τότε για γυναικά. 'Ο πόθος αυτός—έρωτας πέστε, τό ίδιο εινε!— τόν έκαψε ν' άμνηρήση τά πάντα. «Και τή ζωή μου άν εινε νά χάσω, εινε με τό νού του, άξίζει τόν κόπο!» Και ξανατέρωσε. Και ξανατερνώθηκε. Και πού τόν έχανες, πού τόν έβρισκες, στους δυό δρόμους πού έβλεπε τό σαπάτσιουλο τού Γιάννου.

«Μορέ, μπράβο! Εινε με τό νού της ή Λουίζα. Αιτός, μάτια μου, εινε παλιλάκι! Εινε παλιλάκι, σάν τόν άντρα μου. Μιá εινε και πού νέος και πού όμοσιος άτ' αυτόν! Και μόνο άτ' αυτόν; 'Απ' όλους!

Ήταν ή ψυχολογική στιγμή στην άχαρή πιά ζωή τής κλεισμένης. Αποπάνηρε' αυτή έναν πόθο για τό Τζώρτζη, ή έναν έρωτα—τό ίδιο εινε! Και μέσα τής μέρες, ταύτισε τόσο άόρμος με τά μάτια, όποτε νά τόν κίνη νά τής γράψη ένα γράμμα και νά τής τό στείλη—τί τόλη!— μ' ένα μικρό γυρολόγο, πού πουλούσε πάσσα—τέμπο, σπαγαλάκια και κοινά ψυμένα. 'Η ίδια ή Λουίζα κατέβηκε στην πόρτα για ν' άγοράση από δαύτα, και τό παιδί, με μεγάλη φνέτσα, τής πασάρησε και τό ραβακάκι.

Την άποτοέλλανε. 'Ο Τζώρτζης ο Μιμάκος, πού δεν έκανε άλλη δουλειά παρά νά βοηθή λίγες ώρες τό γραμματικό τού πατέρα του, όδες τις άλλες σουλατσάρησε ή έγγραφε στίχους. «Σουλατσάρους και ποιητής», έλεγε γελώντας κι' ο ίδιος. Τά βασιτινά φύλλα ταχυτικά δημοσιέων ποιήματά του, πού ή νεολαία τά γουστάρησε πολύ. 'Ετσι και τό ραβακάκι στη Λουίζα ήταν ένα ποιήμα—ένas ήμνος στην ξανθή και χαρούλευνη διορφιά της— πού τελειώνε με την κλαυτερή πρόταση για ένα μικρό ρομπέτου: Τήν παρακαλώσε νά κατεβή ένα βράδυ στην πόρτα, για νά μιλήσουν λίγο, στη μιά σία και ενά τής έκφράση με τό στόμα δε τήν άδύνατο νά τής γράψη σάν άψυχο χαρτί!

«Θά κατέβω! Εινε άμέσως με τό νού της ή γυναίκα τού άντρεσιωμένου. Δε φά δάτα αυτός, και θά φορηθώ έγώ!»

Και την άλλη μέρα, όταν πέρασε πάλι ο Τζώρτζης, τού πέταξε ένα λουλούδι, άφού τό φίλησε μπρούστα του, και τού σφύριξε:

«Τό βράδυ, στις δέκα!»

Αυτή την ώρα ο Γιάννος έβλεπε κατά τις όχθιό με τή γυναίκα του, έφραγε για τή μιόστέγια, λέγοντάς της στερεότυπα: «'Αμα νυστάξης, κινέ μου, κοιμήσου, δε θ' άργήσης μ' έγώ...» 'Αλλά πάντα άργοσις. Σεχνόταν πότε με τό τρέγο, πότε με τή συζήτηση για τά πολιτικά, πότε με τό άπεισο παραμυθιό μίπουνο από την παρτί πού είχε τή γάχη νά διηγητά. Χωριστά πού ταυχόταν κάποτε κι' ή δρεξη νά κίνη—πάλι επαλληλιόρμος συνήθεια— ένα νυχτερινό περιπάτο σάν έφημ' άφρογιάλα... Και γυφίσε σάπυ του μεσάνυχτα περασμένα. 'Ανοιγε την έξορτα με τό κλειδί του, την άμπαρνονε από μέσα κι' άνέβαινε τή σκάλα σιγά. 'Η Φροσύνη—ή μεσοκόμη δουλεύτρα—κοιμόταν από τίς μέρα. Κι' ή Λουίζα τόν περιέωνε πότε ριχνώντας πανέντρες ή διαβάζοντας τά 'Απόμυρνα τόν Παρισίους, πότε οδ κρεβάτι, μισόγδυνη και λαγοκοιμημένη.

Μιá και την ήμέρα ο Γιάννος τις περισσότερες ώρες έβλεπε. Τό πρσιό σίς εννά έδωγαν νά φωνήση. Γύριζε στό σπίτι ν' άφήση τά ψώνια και πάλι χανόταν. Πήγαινε στις 'εδομιές' του. Στη μία μετά τό μεσημέρι γυφίσε νά φάη και νά κοιμηθή. Και τ' απόγευμα πάλι έβγαινε περιπάτο ως την ώρα τού δείπνου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνείχεται.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ» Φιλολογικές, θεατρικές και ναυτικές άκνημήσεις. ΕΠΙΣΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΣ ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ «ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ» Μυθιστορηματικά τού παληού καλού καιρού.